

29ste zondag door jaar C

Lc. 18, 1-8

Zolang als er mensen zijn worstelen ze met de vraag naar goed en kwaad. Hoe komt het toch dat de ene mens open staat voor de ander en alle mogelijke moeite doet om het welzijn van de ander te dienen, terwijl de andere mens alleen aan zichzelf denkt en ten koste van alles, soms zelfs van mensenlevens, zijn eigen belang najaagt? En hoe komt het toch dat de ene mens alle geluk van de wereld lijkt te hebben, terwijl de ander getroffen wordt door de ene ramp na de andere? Het zijn deze vragen, broeders en zusters in Christus, die naar mijn mening ten grondslag liggen aan alle godsdiensten en filosofieën. En hoewel we best weten dat in ieder mens het goede én het kwade zit, hebben we toch vaak nog de neiging om het kwade vooral in de ander te zien en het goede vooral in onszelf. De oude Israëlieten waren daarop geen uitzondering.

Ze waren er zich best wel van bewust dat ze op gezette tijden zelf in de fout gingen en afweken van Gods geboden en richtlijnen. Vele profeten hebben hiervan getuigd. Maar het grote kwaad kwam toch vooral van buiten. En in de joodse traditie wordt dat grote kwaad gesymboliseerd door Amalek. Amalek is vrijwel zeker geen historisch volk geweest, maar stond symbool voor die krachten die erop uit waren om Israël te vernietigen. Hitler wordt door de Joden nog altijd de Amalek van de 20^e eeuw genoemd. Maar het kwaad kan ook van binnenuit komen, omdat het nu eenmaal ook in onszelf zit.

Tegenover beide kwaden komt het volk te staan op haar tocht door de woestijn. De ene keer, als Mozes' arm omhoog geheven is, is het aan de winnende hand, de andere keer, als Mozes zijn armen laat zakken, verliest het. De opgeheven armen zijn symbool voor het gebed. Als de armen dreigen te zakken, betekent dat dat het gebed dreigt te verslappen. Daarom heeft Mozes de steun van anderen nodig om in het gebed te volharden. Ook hij kan het niet alleen. Alleen samen staan ze sterk en zullen ze uiteindelijk overwinnen.

Dit geldt, beste mensen, ook voor ons gebed. Wanneer wij bidden om onze vijanden te overwinnen, vooral de vijanden binnen in onszelf, dreigen we ook vaak te verslappen, en dan is het goed om bij tijd en wijle samen te komen om te bidden. Al is het alleen maar om ons te laten bemoedigen door de wetenschap dat we niet alleen staan met onze vragen en twijfels, dat we niet alleen staan met onze gebrokenheid en tekorten.

Uiteindelijk zal God ons verhoren, zo wil ook het evangelie ons vandaag bemoedigen. Want, zegt Jezus, als zelfs een slecht mens uiteindelijk recht doet om van het gezeur af te zijn, dan God toch zeker. De weduwe, in het evangelie symbool voor alle mensen die kwetsbaar zijn, wordt uiteindelijk verhoord. Toch hebben veel mensen, ook gelovige mensen, vaak het gevoel dat ze níet worden verhoord. Waarom moest mijn kind aan die ziekte sterven, terwijl ik toch zoveel

gebeden heb? Waarom verhoort God ons gebed niet als we in elke kerkdienst weer bidden om vrede? We kunnen honderd keer bidden om vrede in Syrië, de oorlog duurt nu al acht jaar en de vooruitzichten zijn niet goed. Heeft bidden dan nog zin? Veel mensen hebben om deze reden hun armen laten zakken (om in de symboliek van Mozes te blijven) en zijn hun geloof kwijtgeraakt. Heeft het nog zin om te bidden?

Als ik die vraag met nee zou beantwoorden, dan stond ik hier niet. En voor u geldt denk ik hetzelfde. Het antwoord is dus ja. Maar het hangt er wel vanaf hoe we bidden. We kunnen bijvoorbeeld bidden om genezing van iemand die ongeneeslijk ziek is. Maar uiteindelijk zal die mens toch komen te overlijden. Het is dan beter om te bidden dat de zieke de kracht krijgt om zijn ziekte te dragen. Nog beter is het om naast de zieke te gaan staan en hem te laten voelen dat we van hem of haar houden. Zo zijn er nog veel meer voorbeelden te bedenken. Want liefde, beste mensen, is uiteindelijk de meest effectieve manier van bidden. Liefde wordt altijd verhoord. Omdat God zelf liefde is!

Jan van de Laar, pastor